

ΝΟΜΙΚΟΝ ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ

“ΝΕΑΣ ΕΡΕΥΝΗΣ,”

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΤΡΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Διευθυντής ΣΠ. ΜΑΛΛΑΠΑΚΗΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ: Συνοικία Καστέλλι

Ἄριθ. 139 τοῦ 1908

Εἰσηγητὴς I. Σαουνάτσος

Διαζευκτικὴ βάσις ἐνστάσεως δὲν ἀποτελεῖ ἀοριστίαν.

Ἐπειδὴ εἰ καὶ ἡδύνατό τις ἐνδοιάξων νὰ σκεφθῇ, ὅτι ὁ ἰσχυρισμὸς τοῦ ἐναγομένου (νῦν ἐφεσιβλήτου) Γεωργίου Παπαδαντωνιάκη, καθ' ὃν ἡ κυριότης τοῦ διεκδικουμένου ἀκινήτου ἀνήκεν ἀρχικῶς εἰς τὴν δικαιοπάροχον αὐτοῦ Μαρίαν Λεβεντοπούλαν ἐξ ἀγοραῆς ἢ δωρεᾶς παρὰ τοῦ συζύγου της Ἀναγνώστου Παπαδάκη ἀπὸ τοῦ ἔτους 1846 εἶναι ἀόριστα, ὡς διατυπῶνται, διότι ἡ διαζευκτικὴ ἔκθεσις τῶν ἱστορικῶν στοιχείων τῶν ἀποτελούντων τὴν νόμιμον βάσιν τοῦ ἐν λόγῳ ἰσχυρισμοῦ καθιστᾷ ἀμφίβολον καὶ ἀβεβαίαν τὴν αἴτησιν (Οἰκονομ. Πολ. Δικονομίας § 98 σημ. 8) καὶ ἔδει ἐπομένως ἀνακαλουμένης κατὰ τοῦτο τῆς προεκδοθείσης ἀποφάσεως ν' ἀπορριφθῇ ὁ ἐν λόγῳ ἰσχυρισμὸς ὡς νόμῳ ἀπαράδεκτος, ἐν τούτοις κατὰ τὴν κρατήσασαν γνώμην τοῦ Δικαστηρίου, ὀρθῶς ἢ προεκδοθεῖσα ἀπόφασις ἐδέξατο κατ' ἀρχὴν τὸν ἐν λόγῳ ἰσχυρισμὸν καὶ διέταξε περὶ αὐτοῦ ἀποδείξεις, τὸ μὲν διότι ὁ προτείνων, ὡς ἐναγόμενος δικαιούται κατὰ νόμον καὶ ἀντιπρακτικῶς ἀκόμη ἐνστάσεις νὰ ὑποβάλλῃ (ἄρθρ. 474 ἐδ. 22

Πολ. Δικονομίας) τὸ δὲ διότι ἡ περὶ δωρεᾶς πρότασις εἶναι προδήλως ἐπικουρικὴ, ἂν δηλονότι ὁ ἐναγόμενος δὲν δυνηθῇ ν' ἀποδείξῃ τὴν πρὸς τὴν ρηθεῖσαν δικαιοπάροχον αὐτοῦ μεταβίβασιν τῆς κυριότητος λόγῳ πωλήσεως ἐκ μέρους τοῦ ἀρχικοῦ κυρίου Ἀναγν. Παπαδάκη, ἢ δὲ τοιαύτη διατύπωσις ἐν ᾧ ἀφ' ἐνὸς οὐδεμίαν γεννᾷ ἀσάφειαν ἢ ἀοριστίαν, ἀφ' ἑτέρου εἰς οὐδεμίαν διέταξιν τοῦ παρ' ἡμῖν ἰσχύοντος ἀστικοῦ ἢ δικονομικοῦ δικαίου προσκρούει.

Ἄριθμ. 144 τοῦ 1908

Εἰσηγητὴς Π. Ταταράκης.

Δὲν ὀφείλεται ἀποζημίωσις διὰ θλάβην προξενουμένην ἐκ τῆς ἀσκήσεως νομίμου δικαιώματος.

Ἐλλειψις αἰτήσεως ἐν τῇ ἀγωγῇ.

Ἐπειδὴ κατὰ μὲν τὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 228 τοῦ Ν. Ἀστ. Κώδικος ὁ κύριος ἐνοσημάτου πράγματος ἔχει δικαίωμα ἀποκλειστικῆς καὶ ἀπολύτου χρήσεως αὐτοῦ ἐφ' ὅσον ἡ χρῆσις αὕτη δὲν ἀντιβαίνει εἰς ἀπαγορευτικούς νόμους, κατὰ δὲ τὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 236 τοῦ αὐτοῦ κώδικος, ἡ κυριότης ἀκινήτου συνεπάγεται οὐ μόνον τὴν κυριότητα τῆς ἐπιφανείας ἀλλὰ καὶ τοῦ ἐπ' αὐτῆς καὶ

ὕπ' αὐτὴν χώρου, κατὰ ταῦτα δὲ ὁ κύριος ἀκινήτου κέκτηται τὸ δικαίωμα νὰ ἐνοικοδομήσῃ αὐτό, ἢ τὴν ἤδη ὑπάρχουσαν οἰκοδομὴν νὰ ἀνοψώσῃ, ἐφ' ὅσον δὲν ἀντίκειται ἀπαγορευτικός πρὸς τοῦτο νόμος, ἐὰν δὲ ἐκ τῆς ἐνοικοδομήσεως ταύτης ἢ τῆς ἀνοψώσεως τῆς ἤδη ἀνεγερμένης οἰκοδομῆς ὑφίσταται ἐλάττωσιν ἀξίας ἢ οἰκοδομῆ τοῦ γείτονός του, οὐδεμίαν ὑπέχει εὐθύνην διὰ τὴν ζημίαν ταύτην τοῦ γείτονός του, καθόσον κατὰ τὰς γενικὰς ἀρχὰς τοῦ δικαίου, ὁ τῷ ἰδίῳ δικαίωμάτῳ χρώμενος οὐδένα ζημιῶσι, ἐν προκειμένῳ δὲ τῆς ἐναγούσης καὶ ἤδη ἐκκαλούσης, ὡς δεικνύται ἐκ τοῦ δικογράφου τῆς ἀγωγῆς, ἰσχυρίζομένης μὲν ὅτι ἐκ τῆς ἀνοψώσεως τοῦ καφενείου τῆς ἐφεσιβλήτου τοῦ κειμένου κατὰ τὴν συνοικίαν Σπλάντζια Χανίων περιεφράχθη καθ' ὁλοκληρίαν ἢ πρόσσφις τῆς γείτονος οἰκίας καὶ ἠλλοτρώθη ἔνεκα τούτου ἢ ἀξία αὐτῆς κατὰ τὴν ἡμεῖς, μὴ οὔσα πλέον ὀρατὴ ἐκ τῆς πλατείας Σπλάντζιας, ἔνθα πρότερον προσέβλεπε, μὴ ἀξιούσης δὲ ὅτι ἡ οἰκία αὐτῆς αὕτη ἐκέκτητο δικαίωμα κατοψέως ἢ θυρίδων κατοπτικῶν διὰ συμβάσεως ἢ ἄλλως ἀποκτηθὲν ἐπὶ τῆς γείτονος οἰκοδομῆς τῆς ἐναγομένης καὶ ἤδη ἐφεσιβλήτου, ἀπαγορευθὲν τὴν ἀνοψώσιν αὐτῆς καὶ περιορίζον τὸ ἐπ' αὐτῆς δικαίωμα τῆς κυριότητος τῆς ἐφεσιβλήτου, ὀρθῶς καὶ νομίμως τὸ πρωτόδικον δικαστήριον ἀπέριψε τὴν ὑπὸ κρίσιν ἀγωγὴν ὡς πρὸς τὴν βᾶσιν αὐτῆς ταύτην ὡς νόμῳ ἀβάσιμον, ἀπορριπτέον δ' ἐστὶ τὸ ἐναντίον περὶ τούτου παράπονον τῆς ἐκκαλούσης.

Ἐπειδὴ ἐκ τοῦ αὐτοῦ δικογράφου τῆς ὑπὸ κρίσιν ἀγωγῆς δεικνύται μὲν ὅτι ἢ ἐκκαλοῦσα ἀναφέρει ἐν αὐτῇ ἱστορικῶς ὅτι ἡ ἐφεσιβλήτος εἰς ἀπόστασιν 1 καὶ 1)2 μέτρον καὶ ἀκριβῶς κάτωθεν τοῦ παραθύρου τῆς αὐτῆς οἰκίας τῆς ὄρου-

ξεν ἀποχωρητήριον καὶ ὄχετον διὰ τὰ ἀκάθαρτα ὕδατα τοῦ φωτογραφείου, ἐκ τῶν ἀναθυμιάσεων δὲ τῶν ἀναδιδομένων ἐκ τοῦ ἀποχωρητηρίου τούτου καὶ τοῦ ὄχετου τῷ ἐπιβάλλεται τελείως τὸ κλείσιμον τοῦ παραθύρου τούτου τῆς οἰκίας τῆς, ἀλλ' οὐδεμίαν νόμιμον αἴτησιν ἐπὶ τῆς ἱστορικῆς ταύτης αἰτίας διὰ τῆς ὑπὸ κρίσιν ἀγωγῆς ὑποβάλλει, οὔτε περὶ ἄρσεως κατ' ἄλλον τινὰ τρόπον τῆς διὰ τῶν ἀνορυχθέντων τούτων λάκκων εἰς ἀπόστασιν 1 1)2 μόνον μέτρον καὶ οὐχὶ 2 ὡς ὀρίζει τὸ ἄρθρ. 354 τοῦ Ἄστ. Κώδικος ἐπιγινομένης εἰς τὴν γείτονα αὐτῆς οἰκίαν ἐκ τῶν ἀναδιδομένων θρωμερῶν ἀναθυμιάσεων βλάβης, κατὰ ταῦτα δὲ ἀπορριπτέα ἐστὶ καὶ κατὰ τοῦτο ἢ ὑπὸ κρίσιν ἀγωγῆ ἠλλοίψει νομίμου αἰτήσεως, ἀβάσιμον δὲ καὶ ὡς τοιοῦτον ἀπορριπτέον τὸ διὰ τῶν ἐγγράφων πράξεων τῆς ἐκκαλούσης περὶ τούτου φερόμενον παράπονον.

Ἄριθμ. 143 τοῦ 1908

Εἰσηγητῆς Πέτρος Ταταράκης

Ἄγωγή περὶ ἀποδόσεως προικῶν διατύπωσις αὐτῆς.

Σύστασις προικός κατὰ τινὰ Νόμον κρίνεται.

Ἐπειδὴ ἐκ τοῦ συνόλου τῆς ὑπὸ κρίσιν ἀγωγῆς καὶ ἰδία τῆς αἰτήσεως αὐτῆς, ὅπως ὑποχρεωθῆ ὁ ἐναγόμενος καὶ ἤδη ἐκκαλῶν ν' ἀποδώσῃ τῷ ἐνάγοντι καὶ ἤδη ἐφεσιβλήτῳ τὰ ἐν τῇ ἀγωγῇ περιγραφόμενα ἀναντικατάστατα προικῶα κινήτα ἢ αὐτὰ ταῦτα αὐτούσια ἢ τὴν ἀξίαν αὐτῶν σαφῶς καὶ προδήλως συναγεται ὅτι ἡ ἀγωγή αὕτη ἀντικείμενον ἔχει τὴν ἀπόδοσιν προικῶν κινήτῳ ἢ ἀναντικαταστάτων, ἀδιατιμῆτων καὶ σωζομένων παρὰ τῷ ἐναγομένῳ καὶ ἐπαρκῶς κατὰ νόμον ὠρισμένη ἐστὶ, καὶ ἐὰν δὲν ἀναφέρεται ρητῶς ἐν τῇ ἀγωγῇ ὅτι ταῦτα ἀδιατίμητα ἐπροικίσθησαν τῷ ἐναγομένῳ, καὶ ὅτι σώζονται παρ' αὐτῷ, καθόσον τὸ γεγονόςτα ταῦτα ἐκ τοῦ νόμου

τεκμαίρονται, δὲν εἶναι δὲ ἀναγκαῖον ρητῶς ἐν τῇ ἀγωγῇ ν' ἀναφέρονται, κατὰ ταῦτα δὲ ἀπορριπτέον ἐστὶ τὸ ἐναντίον περὶ ἀοριστίας τῆς ἀγωγῆς παράπονον τοῦ ἐκκαλοῦντος.

Ἐπειδὴ κατὰ τὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρ. 7 τοῦ Ν. Ἀστ. Κώδικος, κατὰ τύπους ἔγκυρος ἐστὶν ἡ δικαιοπραξία, ἐν καταρτισθῆ ἢ κατὰ τὸν νόμον τοῦ τόπου τῆς καταρτίσεως αὐτῆς ἢ κατὰ τὸν Νόμον τῆς Πολιτείας εἰς ἣν ἀνήκον πάντες οἱ συμβαλλόμενοι, ἐν προκειμένῳ δέ τοις ἐναγομένου καὶ ἤδη ἐκκαλοῦντος ἐναχθέντος ὡς πολίτου Κρητῶς καὶ μὴ ἰσχυρισθέντος, κατὰ τὴν πρώτην ἐπ' ἀεροατηρίου συζήτησιν τῆς ὑπὸ κρίσιν ἀγωγῆς ἐνώτιον τοῦ Πρωτοδίκου δικαστηρίου ὅτι κατὰ τὸν χρόνον τῆς συστάσεως τῆς ἐπιδίκου προικός οὗτος ἐτύγγανε πολίτης Ἑλλην. ὡς ἰσχυρισθῆ τὸ πρῶτον κατὰ τὴν δευτέραν μετ' ἀπόδειξιν συζήτησιν τῆς ὑποθέσεως ταύτης, ὀρθῶς καὶ νομίμως τὸ Πρωτοδίκον Δικαστήριον διὰ τῆς ἐκκαλουμένης ὑπ' ἀριθμ. 198 τοῦ 1905 προδικαστικῆς ἀποφάσεως τοῦ ἔκρινε τὴν διὰ τῆς ὑπὸ κρίσιν ἀγωγῆς ζητούμενην προίκα ὡς δικαιοπραξίαν καταρτισθεῖσαν μετὰ τῶν Κρητῶν πολιτῶν καὶ διεπομένην ὑπὸ τῶν νόμων τῆς Κρητικῆς Πολιτείας, εἰς ἣν ἀνήκον οἱ συμβληθέντες, ἤτοι τοῦ νόμου τοῦ διέποντος ἐν Κρήτῃ κατὰ τὸ 1879 τὴν σύστασιν προικός, καθ' ὃν μετὰ τῶν Χριστιανῶν καὶ προφορικῶς ἠδύνατο νὰ συστηθῆ προίξ καὶ διὰ μαρτύρων ἐπετρέπετο ἡ ἀπόδειξις τῆς συνομολογήσεως ταιούτης προικός, καὶ ὀρθῶς καὶ νομίμως ὑπεχρέωσε τὸν ἐφεισβήτητον διὰ παντός νομίμου μέσου καὶ διὰ μαρτύρων ν' ἀποδείξῃ τὴν βᾶσιν τῆς ἀγωγῆς τοῦ ταύτης, κοῖναν αὐτὴν ἐπαρκῶς ὠρισμένην, εἰ καὶ δὲν ἀνεφέρετο ἐν αὐτῇ ρητῶς ὁ τόπος τῆς συμβάσεως τῆς προικός, ἀφοῦ διεπομένης ταύτης κατὰ τὰ ἀνωτέρω ὑπὸ τῶν νόμων τῆς Κρητικῆς Πολιτείας, ἀνευ οὐ-

σιώδους νομικῆς ἀξίας, ἀπέβαινε ὁ τόπος ἔνθα αὐτὴ συνομολογήθη κατὰ ταῦτα δὲ ἀπορριπτέον ἐστὶ πᾶν ἐναντίον περὶ τούτου πικράπονον τοῦ ἐκκαλοῦντος διὰ τῆς ὑπὸ κρίσιν ἐφέσεως καὶ τῶν ἐγγράφων αὐτοῦ προτάσεων ὑποβαλλόμενον.

Ἄριθμ. 146 τοῦ 1908

Εἰσηγητῆς Π. Ταταράκης.

Σύμβασιν περὶ κτηνοληψίας· εὐθύνη τοῦ κτηνοδότου κυρίου διὰ πᾶσαν ζημίαν προξενουμένην ὑπὸ τῶν ζῶων.

Ἐπειδὴ ἐκ τοῦ συνόλου τοῦ ὑπ' ἀριθμ. 10 τοῦ 1904 συμβολαίου περὶ κτηνοληψίας τοῦ Συμβολαιογράφου Χανίων Ι. Βολθεράκη καὶ ἰδίως ἐκ τοῦ τρίτου ὄρου αὐτοῦ συνάγεται σαφῶς καὶ ἀνεκδοιάτως ὅτι ἡ κυριότης τῶν εἰς κτηνοληψίαν δοθέντων παρὰ τοῦ ἐκκαλοῦντος εἰς τὸν Νικολουζάκην ζῶων παρέμεινε εἰς αὐτὸν καὶ μετὰ τὴν σύμβασιν ταύτην, ἡ δὲ τοιαύτη βούλησις τῶν συμβαλλομένων ἢ σαφῶς διὰ τοῦ εἰρημένου συμβολαίου ἐκφραζομένη, νόμου θέσιν ἐπέχουσα, καθίστησι ἀπαράδεκτον τὸν ἰσχυρισμὸν τοῦ ἐκκαλοῦντος ὅτι ἐν Κρήτῃ ἐκράτησε δῆθεν ἔθιμον ἐπιτόπιον καθ' ὃ εἰς συμβάσεις κτηνοληψίας ἡ κυριότης τῶν ὑπὸ τοῦ κτηνοδότου διδομένων τῶν κτηνολήπτῶν ζῶων τεκμαίρεται μεταβιβάσιμος εἰς αὐτὸν, ἀποξενουμένου ταύτης τοῦ πράγματι κυρίου καὶ καθισταμένου πλάσματι νομικῶ τοιοῦτου τοῦ ἀναλαβόντος ταῦτα κτηνολήπτου ὡς ξεχωριστὰ καθόσον ἡ ἐν τῶ συμβολαίῳ σαφῶς ἐκπεφρασμένη βούλησις τῶν συμβαλλομένων ἢ θέσιν νόμου ἐπέχουσα περὶ μὴ μεταβιβάσεως τῆς κυριότητος ταύτης τῶν ζῶων ἀπὸ τοῦ κτηνοδότου εἰς τὸν κτηνολήπτην κατισχύει τοῦ ἐπικαλουμένου τούτου δῆθεν ἐπιτοπίου ἔθιμου καὶ ἀνακρεῖ τέλος τὸ τεκμήριον τῆς ταιούτης μεταβιβάσεως τῆς κυριότητος, ὅπερ ἐπὶ τοῦ ἔθιμου τού-

του στηρίζει ὁ ἐκκαλῶν.

Ἐπειδὴ κατὰ τὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρ. 1010 τοῦ Ν. Ἀστ. Κώδικος ἢ περὶ κτηνοληψίας σύμβασιν κρίνεται κατὰ πρῶτον λόγον κατὰ τοὺς ὅρους τῆς συμβάσεως, ἐν περιπτώσει δὲ ἀοριστίας ἢ ἀσφείας τῆς συμβάσεως ταύτης κατὰ τὰ ἐπιτόπια ἔθιμα καὶ ἐν ἑλλείψει τούτων ἀμφοτέρων κατὰ τὰς διατάξεις τῶν ἄρθρων 1012—1023 κατὰ ταῦτα δὲ ὀρθῶς τὸ πρωτόδικον δικαστήριον ἠρμήνευσε τὸ τε περιεχόμενον τοῦ εἰρημένου περὶ κτηνοληψίας συμβολαίου καὶ τὸ ἄρθρ. 1010 τοῦ Ν. Ἀστ. Κώδικος, ἀβάσιμον δὲ καὶ ὡς τοιοῦτον ἀπορριπτέον ἐλέγχε.ρι τὸ ἐναντίον περὶ τούτου παράπονον τοῦ ἐκκαλοῦντος.

Ἐπειδὴ κατὰ τε τὰς διατάξεις τῶν ἄρθρ. 32 καὶ 34 καὶ ἐπ. τοῦ ὑπ' ἀριθμ. 558 περὶ ἀγροφυλακῆς νόμου τοῦ 1901 καὶ τῶν ἄρθρ. 1344 καὶ ἐπ. τοῦ Ν. Ἀστ. Κώδικος ὁ κύριος τῶν ζώων εὐθύνεται διὰ πᾶσαν ζημίαν ἣν ταῦτα ἐπροξένησαν πρὸς τὸν ζημιωθέντα, πᾶσα δὲ τυχὸν ἀντίθετος συμφωνία τοῦ κτηνοδότου κυρίου τῶν ζώων μετὰ τοῦ κτηνολήπτου, μεταθέτουσα τὴν εὐθύνην ἀπὸ τοῦ κτηνοδότου κυρίου εἰς τὸν κτηνολήπτην μόνον μεταξὺ αὐτῶν τῶν συμβαλλομένων δύναται νὰ ἔχη ἰσχὺν, οὐδαμῶς δὲ δύναται διὰ τοιαύτης τινος συμφωνίας ν' ἀπαλλαγθῇ ὁ καὶ μετὰ τὴν σύμβασιν τῆς κτηνοληψίας διατηρῶν τὴν κυριότητα τῶν εἰς κτηνοληψίαν δοθέντων ζώων του κτηνοδότου κατὰ τοὺς ὅρους αὐτῆς ταύτης τῆς συμβάσεως, τῆς ὑπὸ τοῦ νόμου καθιερουμένης κατ' αὐτοῦ εὐθύνης ἀπέναντι τῶν ζημιωθέντων ὑπὸ τῶν ζώων αὐτοῦ τρίτων, καὶ ἐὰν δὲ ᾔθελεν ὑποτεθῆ βέσιμος ὁ ἰσχυρισμὸς τοῦ ἐκκαλοῦντος ὅτι ἐν Κρήτῃ ἐκράτησεν ἔθιμον, καθ' ὃ κτηνολήπτῃς ξεχωριστῶν προβάτων εἶναι αὐτὸς καὶ μόνος ὑπεύθυνος διὰ πᾶσαν ὑπ' αὐτῶν προξενουμένην ζημίαν ἐναντι τῶν ζημιωθέντων τρίτων, ἀπηλλάσσετο δὲ πάσης τοιαύτης

εὐθύνης ὁ κτηνοδότῃς καίπερ παρχαμένων κύριος τῶν ζώων καὶ μετὰ τὴν περὶ κτηνοληψίας τοιαύτην σύμβασιν, τὸ ἔθιμον τοῦτο καὶ ἐὰν ἴσχυεν ἐν Κρήτῃ, καιρηγῆθῃ διὰ τῶν νεωτέρων νόμων περὶ ἀγροφυλακῆς τοῦ 1901 καὶ τοῦ Ν. Ἀστ. Κώδικος τοῦ 1904 οὐδεμίαν δὲ δύναται νὰ ἔχη ἔκτοτε ἰσχὺν, κατὰ ταῦτα δὲ ἀπορριπτέον ὡς ἀβάσιμον ἐστὶ τὸ ἐναντίον περὶ τούτου παράπονον τοῦ ἐκκαλοῦντος.

Ἄριθ. 151 τοῦ 1908

Εἰσηγητῆς Ἀριστείδης Ἀλεξάνδρου

Θέμα ἀποδείξεως διατύπωσης αὐτοῦ.

Ἐπειδὴ ναὶ μὲν κατὰ τὴν διάταξιν 231 τῆς Πολιτ. Δικονομίας τοῦ 1880 ὑπὸ τὸ κράτος τῆς ὁποίας ἐξεδόθησαν αἱ αἱ ἐκκαλούμενοι προδικαστικαὶ ἀποφάσεις καὶ διεξήχθησαν αἱ ταχθεῖσαι ἀποδείξεις ὁ ἐνάγων ὀφείλει ν' ἀποδείξῃ τὰ γεγονότα ἐφ' ὧν στηρίζεται ἡ ἀγωγή του ὁ δὲ ἐναγόμενος τὴν πραγματικὴν βάσιν τῶν ἐνστάσεων του, ἐκ τούτων δὲ ἐπεται ὅτι τὰ ἀποδεικτέα ὑπὸ τῶν διαδίκων πραγματικὰ περιστατικὰ δεόν νὰ τάσσωνται ἐν τῷ θεματι τῆς ἀποδείξεως, ὅπερ γὰ ἐκτίθεται σαφῶς καὶ ὀρισμένως ἐν τῷ διατακτικῷ τῶν περὶ ἀποδείξεως ἀποφάσεων, πλὴν μὴ ἀναφερούσης τῆς μνησθείσης Δικονομίας τὸ τί δεόν νὰ περιλαμβάνῃ τὸ ἀποδεικτέον θέμα, ὡς πράττει τοῦτο ἡ νέα Δικονομία τοῦ 1903 δὲν κρίνει δικονομικῶς ἀτάκτους τὸ Δικαστήριον τὰ ἐκκαλουμένα προδικαστικὰ ἀποφάσεις τοῦ δικάσαντος Πρωτοδικείου, ὅπερ γενικῶς διέταξεν ἀποδείξεις ἐπὶ τῆς βάσεως τῆς ἀγωγῆς τοῦ ἐναγόμενος καὶ τῶν ἐνστάσεων τῶν ἐναγομένων, χωρὶς ἐν τῷ διατακτικῷ τῶν ἀποφάσεων τούτων νὰ τάξῃ τὰ ἀποδεικτέα θέματα, ἀφοῦ μάλιστα διεξήχθησαν μακρὰ ἀποδείξεις ἐπὶ τῆς βάσεως τῆς ἀγωγῆς τῶν ἐναγόντων καὶ τῆς βάσεως τῶν ἐνστάσεων τῶν ἐναγομένων. Ὅθεν μὴ βάσιμα τὰ περὶ τοῦ ἐναν-

τίου παράπονα τῆς ἐκκαλούσης; κατὰ τῶν ἐκκαλουμένων ἀποφάσεων.

Ἄριθμ. 152 τοῦ 1908

Εἰσηγητῆς Αἰριστείδης Ἀλεξάνδρου

Δικαίωμα συγκυριότητος ἐπὶ βακουρικῶν κτημάτων ποιοὶ ἀπέκτησαν ἐκ τοῦ Συντάγματος.

Ἐπειδὴ τὸ ἄρθρ. 107 τοῦ Συντάγματος προσδίδωσι δικαίωμα συγκυριότητος ἐπὶ τοῦ ἐνός τετάρτου τοῦ ἐν τῇ ἀγωγῇ ἐπιδικίου κτήματος τοῖς ἐνάγουσι μουσουλμανικοῖς ἰδρύμασι, ἐφ' ὅσον κριθῆ ὅτι ταῦτα πρὸ τοῦ 1897 ἐλάμβανον νομίμως τὸ τέταρτον ἐπὶ τοῦ περισσεύματος τῶν εἰσοδημάτων τοῦ κτήματος τούτου, ὀρθῶς ἡ ἀγωγή, ἐφ' ἧς ἐδίκασεν ἡ προσβάλλομένη ἀπόφασις, διατυπῶνται ὡς διεκδικητικὴ τοῦ ἐνός τετάρτου τοῦ ἐπιδικίου ἀκινήτου καὶ μόνου δικαίωμα ἔχει ὁ ἐφεισίβλητος ἐναγόμενος νὰ πληρώσῃ τὴν ἕξιν τοῦ τετάρτου τοῖς ἐνάγουσι πρὸς ἀπόκρουσιν τῆς ἀγωγῆς ταύτης. Ὅθεν ἡ ἔνστασις τοῦ ἐναγομένου περὶ ἀπαράδεκτου τῆς ἀγωγῆς ὡς πρῶρου λόγῳ τοῦ ὅτι ἔδει νὰ ὀκληθῆ πρὸς καταβολὴν πρότερον τοῦ ἀντιτίμου τοῦ διεκδικουμένου τετάρτου τοῦ ἐπιδικίου ἀκινήτου, ἢ ὅτι ἔδει ἡ αὐτὴ ἀγωγή νὰ διατυπωθῆ διασκευτικῶς κατὰ τὸ αἰτητικὸν αὐτῆς, δηλαδὴ ἐπιδικουσα ἢ τὴν κυριότητα τοῦ τετάρτου ἢ τὴν ἕξιν τούτου, μὴ βᾶσιμός ἐστι καὶ ἀποριπτέα.

Ἐπειδὴ κατὰ τὸν Νόμον τῆς 9 Τζεμάζιελ Ἀχχῆρ τοῦ 1287 περὶ τῶν πράξεων ἐπὶ τῶν ἐστεγμένων καὶ τῶν προσοδοφόρων βακουρικῶν ἄρθρ. 1 τὰ ἐν τῷ Ὄθωμ. Κράτει ὑπάρχοντα βακούφια εἰσὶ δύο κατηγοριῶν, τὰ ἀμέσως διοικούμενα (μαζπουτά) καὶ τὰ ἐμμέσως διοικούμενα (γάρμαζπουτά) ὑπὸ τοῦ Ταμείου εἰς τὴν δευτέραν δὲ ταύτην κατηγορίαν ἀνήκουσι τὰ ὑπὸ τῶν ἐφόρων (μουτεβελιδῶν) διοικούμενα ὑπὸ τὴν ἐπιτήρησιν τοῦ τῶν Αὐτοκρατορικῶν βα-

κουρικῶν Ταμείου, ἅτινα κηλοῦνται καὶ μουλχακά (ὄρα περὶ τούτου σύγγραμμα περὶ ἀκινήτου ἰδιοκτησίας ἐν Τουρκίᾳ τοῦ Ἐλευθεριάδου βιβλ. Ἄον σελ 46 καὶ 47) Κατὰ δὲ τὸν Νόμον τῆς 16 Τζεμάζιελ Ἀχχῆρ 1280 κεφ. γ' περὶ λογοδοσίας τῶν ἐφόρων τῶν προσηρτημένων ἢ ἐπιτηρουμένων (βακουρικῶν ἄρθρ. 17 αὐτοῦ), μετὰ τὴν ἐξέλεξιν τῶν λογαριασμῶν κατ' ἔτος τῶν τοιούτων βακουρικῶν ὑπὸ τῆς Διευθύνσεως τοῦ ἐφορίου λαμβάνονται ὡς τέλη ἐκ τῶν ἀποδοειγμένων τῷ Ἐφόρῳ καὶ τοῖς τέκνοις ὠρισμένων περισσευμάτων τῶν βακουρικῶν, ὧν πρόσδοσι εἰσὶν ἐκ χωρικῶν καὶ καλλιεργημένων γαιῶν, 50 ἐπὶ 1000 ὡς τέλη ἐξελέγξεως καὶ 200 ἐπὶ 1000 ὡς ἀντιμισθία γραμματείας. Προκύπτει δὲ ἐκ τῆς ἀγωγῆς, ὅτι τὸ ἐπίδικον κτήμα ἐστὶ βακουρικὸν ἀνήκον εἰς τὴν κατηγορίαν τῶν προσηρτημένων ἢ ἐπιτηρουμένων βακουρικῶν ἢ τῶν ἐμμέσως διοικουμένων ὑπὸ τοῦ Ἐβκείου ἢ ὑπὸ κρίσιν ἀγωγή ἐστὶ νόμῳ βᾶσιμος, καθόσον τὸ Ἐβκίον νόμιμον πρὸ τοῦ 1897 ἐδικιοῦτο λαμβάνει τὸ τέταρτον ἐκ τοῦ περισσεύματος τῶν ἐτησίων εἰσοδημάτων αὐτοῦ διὰ τέλη ἐξελέγξεως καὶ ἀντιμισθίαν γραμματείας, καὶ κατὰ τὸ μνησθὲν ἄρθρον τοῦ Συντάγματος τὰ ἐνάγοντα Μουσουλμανικὰ Ἰδρύματα, ἐφ' ὅσον ἀποδειχθῆ ὅτι ἐλάμβανον τὸ τέταρτον πρὸ τοῦ 1897 ἐκ τοῦ ἐπιδικίου κτήματος νομιμοποιοῦνται εἰς τὴν ἔγερσιν τῆς ἀγωγῆς ταύτης. Συνωδὰ λοιπὸν τούτοις οὐκ ὀρθῶς ἡ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις ἀπέρριψε τὴν προκειμένην ἀγωγήν ὡς μὴ βᾶσιμον λόγῳ τοῦ ἄρθρου 4 τοῦ περὶ γαιῶν Νόμου τῆς 7 Ρυμαζῆν τοῦ 1274 τῆς Ὄθωμανικῆς Αὐτοκρατορίας, ὅστις εἶνε προγενέστερος τῶν ἀνωτέρων Νόμων καὶ τὸ ἄρθρ. 4 αὐτοῦ οὐδεμίαν σχέσιν ἔχει πρὸς τὰ τέλη τὰ ἐπιβαλλόμενα διὰ τοῦ μνησθέντος

Νόμου τοῦ 1280. Ὅθεν μεταρρυθμιστέα ἢ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις καὶ ἐξεταστέα ἢ ἀγωγή τῶν ἐλαχόντων. Εἰ καὶ ἡδύνατό τις εἰπεῖν ὅτι νομίμως ἀπερίφθη ἢ προκειμένη ἀγωγή ὑπὸ τῆς ἐκκαλουμένης ἀποφάσεως διὰ τοῦ ἐν αὐτῇ ἀναφερομένου λόγου, καὶ διότι κατὰ τὴν ἑρμηνείαν τοῦ Ὁθωμανικοῦ Νόμοδιδασκάλου Χιλμῆ ἐν τῷ ζητήματι 34 καὶ 35 τῆς συγγραφῆς αὐτοῦ περιβουφικῶν κατὰ τὸν πολιτικὸν Νόμον ὄρων τὰ βουκούφια τὰ προσερχόμενα ἐξ ἀφιρωσεως, περιουσίας ἰδιωτῶν, καὶ τῶν ὁποίων ἔφοροι κατ' ἀρχὰς μὲν εἰσὶν αὐτοὶ οὗτοι οἱ ἀφιρωταί, εἶτα δὲ οἱ τούτων ἐκλιπόντων ἀπόγονοι, οἷον ἐστὶ καὶ τὸ ἐπίδικον βουκούφικόν τὸ ἐν τῇ ἀγωγῇ περιγραφόμενον οὐδέποτε ὑπήχθησαν ὑπὸ τὴν ἐπιτήρησιν τοῦ Ἐβκαφίου οὔτε προσηρηθήσαν εἰς αὐτό, καὶ ἐπομένως οὐδὲν τέλος νομίμως ὠφείλετο ἢ ἐλαμβάνετο ἐκ τοῦ ἐπιδίκου βουκούφου ὑπὸ τοῦ Ἐβκαφίου πρὸ τοῦ 1897.

Ἄριθμ. 153 τοῦ 1908

Εἰσηγητῆς Κωνστ. Παπαδάκης

Ἐνστασις δεδικασμένου ἰσχύει καὶ διὰ τοὺς εἰδικούς ἢ γενικούς διαδόχους τῶν διαδίκων.

Ὁ ἀποτυχὼν ἐν τῇ περὶ κυριότητος ἀγωγῇ δὲν δύναται νὰ ἐγείρῃ τὴν τῆς νομῆς.

Ἐπειδὴ πρὸς ὑπαρξιν δεδικασμένου ἀπαιτεῖται νὰ γίνῃ ἡ δίκη μεταξὺ τῶν αὐτῶν προσώπων, τοιαύτη δὲ ταυτότης ὑπάρχει μεταξὺ τῶν μετὰ τὴν τελεσιδικίαν δικαιούχων καὶ τῶν γενικῶν ἢ εἰδικῶν διαδόχων τῶς δικαιωμάτων ἑνὸς τῶν διαδίκων, μεταξὺ τῶν ὁποίων ἐξεδόθη ἢ ἐκδοθεῖσα τελεσιδικία ἀπόφασις ἐν προκειμένῳ δὲ αἱ ὑπ' ἀριθμ. 90 καὶ 1183 ἀποφάσεις, ἐξ ὧν παρήχθη τὸ δεδικασμένον ἐξεδόθησαν μετὰ τῆς ἀνακοπούσεως νῦν δὲ ἐκκαλούσης, τοῦ ἐπισπεύδοντος δανειστοῦ καὶ τῶν καταδικωμένων ὀφειλετῶν,

τὸ δεδικασμένον δὲ τοῦτο δύναται νὰ ἐπικαλεσθῇ ὁ Χασάν Σαραφίκης τελευταῖος ὑπερθεματιστῆς ὡς εἰδικὸς διάδοχος τῶν πωλητῶν Α. Π. 537 τοῦ 1852 Ἐγγ. Οἶκον. ἔκδ. Γ' § 89 Σημ. 9—10.

Ἐπειδὴ ὀρθῶς ἀπερίφθη ὑπὸ τοῦ πρωτοβάθμου δικαστηρίου ἡ ἀγωγή τῆς ἐκκαλούσης ὡς ἀπαράδεκτος διὰ τὸν λόγον ὅτι ἐγείρασα τὰς ἀνωτέρω μνημονευμένας διεκδικητικὰς ἀνακοπὰς καὶ ἀποτυχούσα δὲν ἡδύνατο νὰ κινήσῃ ὕστερον τὴν περὶ νομῆς, διότι κατὰ τὸ ἐδ. 3 τοῦ ἄρθρ. 505 τῆς Πολ. Δικονομίας ἀγωγὰι περὶ διακατοχῆς καὶ κυριότητος δὲν δύνανται νὰ γίνωσι συνάμα καὶ ἐξαιρουμένων νέων διαταρᾶξεων τῆς διακατοχῆς κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς περὶ κυριότητος, δὲν δύναται τις νὰ ἐπανέλθῃ πλέον εἰς τὴν περὶ διακατοχῆς δίκην μετὰ τὴν περὶ κυριότητος ἀγωγήν, κατὰ δὲ τὸ ἄρθρ. 508 ἀποφάσεις ἐκδοθεῖσαι εἰς τὰς ἕνεκα διακατοχῆς διαφορὰς, χάνουσι τὴν ἰσχύον των διὰ τελεσιδικίου ὀριστικῆς ἀποφάσεως ἀπορώσεως τὴν περὶ κυριότητος ἀγωγήν, καὶ διότι ὁ διὰ τῆς διεκδικητικῆς ἀγωγῆς ἀποτυχὼν ἀποκρούεται τῇ τοῦ δεδικασμένου ἐστάσει κινῶν ὕστερον τὴν τῆς νομῆς (Νομ. 8 βασιλ. 512). Εἰ καὶ ἡδύνατό τις εἰπεῖν ὅτι ἡ ὑπὸ κρίσιν ἀγωγή δὲν ἦτο ἀπαράδεκτος, διὰ τὸν λόγον ὅτι διὰ τῶν ἐγερθεῖσων ἀνακοπῶν τῆς ἢ ἐκκαλούσα διεκδικούσα τὴν κυριότητα τῶν ἐπιδίκων κτημάτων, δὲν ἀπώλεσε τὴν ἢ εἶχε κατοχὴν, ἢ ἀρχὴ δὲ καθ' ἡν ἡ διεκδικητικὴ ἀγωγή δὲν ἐγείρεται εἰ μὴ κατὰ τοῦ νομῆς, δὲν ἐφαρμόζεται εἰς τὴν τριτανάκοπην.

Ἄριθμ. 156 τοῦ 1908

Εἰσηγητῆς Ἰωάννης Σαουνάτσος

Βουκουφικὰ κτήματα κατηγορεῖται αὐτῶν. (Ὁρα ἀποφ. 156 τοῦ 1908).

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ ἄρθρον 107 τῷ Συντάγματι τὰ Μουσουλμανικὰ Ὄρησκου.

τικὰ Ἰδρύματα ἐφ' ὧν βακουφικῶν κτημάτων πρὸ τοῦ 1897 τὸ τέως Ἐβκάφιον ἐλάμβανε νομίμως τὸ 1)4 ἢ τὸ 1)15 ἐπὶ τοῦ περισεύματος τῶν εἰσοδημάτων ἔχουσι δικαίωμα συγκυριότητος ἢ προσωπικὴν ἀπαίτησιν κατὰ τὰς ἐν τῷ ἄρθρῳ τούτῳ διακρίσεις κατὰ μοῖραν ἴσην πρὸς τὸ ἀνωτέρω ποσοστὸν μετὰ τὴν ἐκ τῆς ὅλης ἀξίας τοῦ κτήματος ἀφίεσιν τῆς ἀποζημιώσεως, τῆς εἰς τὰ αὐτὰ Ἰδρύματα καταβλητέας διὰ τὰ βαρύνοντα τὸ κτήμα, συμφώνως πρὸς τοὺς ὅρους τῆς ἀφιερώσεως, τέλη (ἰτζαρέ.)

Ἐπειδὴ ἐν προκειμένῳ τὰ ἐνάγοντα Ἰδρύματα ἰσχυρίζομεθα ὅτι τὸ ἐν τῇ ἀγωγῇ τέως βακουφικὸν κτήμα ἀνήκει εἰς τὴν κατηγορίαν ἐκείνων, ἅτινα, κατὰ τοὺς ἐν τῇ Ὀθωμανικῇ Αὐτοκρατορίᾳ κειμένους νόμους τοὺς καὶ ἐν Κρήτῃ πρὸ τοῦ 1897 ἰσχύοντας καὶ διέποντας τὰ κτήματα τὰ βακουφικὰ ὑπέκειντο εἰς τὴν πρὸς τὸ Ἐβκάφιον πληρωμὴν τοῦ ἀνωτέρω ποσοστοῦ ἐκ τοῦ περισεύματος τῶν εἰσοδημάτων ἀντιστοιχοῦντος πρὸς τὸ 1)4 τοῦ περισεύματος τούτου ἐπὶ ἀγροτικῶν κτημάτων καὶ πρὸς τὸ 1)16 ἐπὶ ἀστικῶν τοιοῦτων καὶ ὅτι ἐπὶ τοῦ ἐπιδίκου κτήματος ὡς ἀγροτικῷ ἐλάμβανε τὸ Ἐβκάφιον πρὸ τοῦ 1897 τὸ 1)4 ἐκ τοῦ περισεύματος τῶν προσόδων, ἀξιοῦσιν ὅπως ἀναγνωρισθῇ καὶ ἐπιδικασθῇ εἰς αὐτὰ τὸ τοιοῦτον δικαίωμα συμφώνως πρὸς τὴν ἀνωτέρω μνησθεῖσιν Συνταγματικὴν διάταξιν.

Ἐπειδὴ κατὰ τὸν ἀπὸ 19 Τζεμάζιελ Ἀχῆρ 1280 νόμον, ὅστις ἐστὶν ὁ καταστατικὸς τοῦ ἐν Τουρκίᾳ ὑπουργείου τῶν Βακουφίων νόμος ὑπόκεινται εἰς λογοδοσίαν καὶ πληρωμὴν τοῦ ἀνωτέρω ποσοῦ ἐκ τῶν καθαρῶν προσόδων (ἄρθρ. 11-17) πάντες οἱ ἔφοροι (Μουτεβελῆδες) τῶν βακουφικῶν ἐκείνων κτημάτων, ὅσα ἐν τῷ νόμῳ τούτῳ κατονομάζονται ὑπὸ τὸν ἐν τῷ Τουρκικῷ κειμένῳ ὄρον Ἐβκάφι Μουλχακά ἐπιτηρούμενα ἢ προσηρημένα. Τὸ

ἔρευνητέον ἄρα ἐπὶ τοῦ προκειμένου εἶναι ἂν τὸ ἐν τῇ ἀγωγῇ τέως βακουφικὸν κτήμα, ὅπερ κατὰ τοὺς μὴ ἀμφισβητούμενους ὡς πρὸς τοῦτο ἰσχυρισμοὺς τῶν ἐναγόντων ἐτύγγανε πρὸ τοῦ Συντάγματος τοῦ 1889 ἐκ τῶν μονοτελῶν βακουφικῶν κτημάτων τῶν ὑπὸ διαχειριστοῦ ἢ ἐφόρου (μουτεβελῆ) διοικουμένων, ὑπάγεται εἰς τὴν προεκτεθείσαν ὑπὸ τὴν ὀνομασίαν Ἐβκάφι Μουλχακά κατηγορίαν.

Ἐπειδὴ ἐν τῷ νόμῳ τούτῳ τῆς 19 Τζεμάζιελ-Ἀχῆρ 1280 δὲν προσδιορίζονται δι' εἰδικωτέρου ὀρισμοῦ τίνα εἰσὶ τὰ τῆς κατηγορίας ταύτης (Μουλχακά) κτήματα, τὰ ὑποκείμενα, κατὰ τὸ 17 αὐτοῦ ἄρθρον, εἰς τὴν πληρωμὴν δι' ἀντιμισθίαν γραμματέως καὶ λογιστικῶν τέλους τοῦ 1)4 ἢ 1)16 ἐκ τοῦ περισεύματος τῶν προσόδων, οὐχ ἤττον ἐκ τοῦ συνόλου τῶν διατάξεων τοῦ νόμου καὶ ἰδίᾳ ἐκ τῶν ἄρθρ. 22, 28, 32, 41, 42, καὶ 45 ἐν οἷς γίνεται μνεία περὶ τοῦ τρόπου τῆς διοικήσεως τῶν διαφόρων βακουφίων, συναγεται ἀνευδοιάστως, ὅτι μετὰ τὴν σύστασιν τοῦ Ὑπουργείου τῶν Ἐφκαφίων ἐν Τουρκίᾳ, πάντα ἐν γένει τὰ βακούφια ὑπὸ τὴν ἔποψιν τῆς διοικήσεως καὶ ἐξαρτήσεως αὐτῶν ἐκ τοῦ Ὑπουργείου τούτου, ἐκτός ἐνίων ἐξηρημένων (Μουστεθνα) περὶ ὧν κατωτέρω, διακρίνονται εἰς δύο μόνως κατηγορίας, ἧτοι α') τὰ βακούφια, ὧν οἱ διαχειρισταὶ (μουτεβελῆδες) ἐξέλιπον δι' οἰονδήποτε λόγον, ἅτινα διοικοῦνται ἀπ' εὐθείας ὑπὸ τοῦ ὑπουργείου, ἐν θέσει μουτεβελῆ ἐνεργούντος ἐπ' αὐτῶν πᾶσαν πρᾶξιν συμφώνως πρὸς τοὺς ὅρους τῶν ἀφιερωτῶν, περιλαμβανόμενα ὑπὸ τὸν ὄρον Μαζπουτά=ἀμέσως διοικούμενα καὶ β') τὰ βακούφια, τῶν ὁποίων ἡ ἐφορία δὲν ἐξέλιπεν εἰσέτι, ἅτινα ἐξακολουθοῦσι διατελοῦντα, συμφώνως τῇ θελήσει τῶν ἀφιερωτῶν, ὑπὸ τὴν ἄμεσον διοίκησιν καὶ ἐπιμέλειαν ἰδίων ἐφόρων (μουτεβελῆδων), ὑπὸ τὴν ἐπιτήρησιν τῶν

ἐφαρκίων, περιλαμβανόμενα καὶ ταῦτα ὑπὸ τὸν ἕτερον ὄρον γάερ-Μαζπουτᾶ —ἐμμέσω; διοικουμένα. Ὅτι ἕκαστον βακούριον ἀναγκαίως περιλαμβάνεται εἰς μίαν ἐκ τῶν δύο τούτων κατηγοριῶν, καθίσταται ἀναμφίβολον αὐ μόνον ἐκ τῶν ἀνωτέρω μνησθεισῶν ρητῶν διατάξεων τοῦ περὶ ἐφαρκίων νόμου τῆς 19 Τζεμάζιελ Ἀχῆρ 1280, ἀλλὰ καὶ ἐκ τοῦ σκοποῦ καὶ τῆς γενικότητος τοῦ νόμου τούτου, προδήλως ἐνιστάσαντος τὴν καθιερώσιν ἐνιασίον σύστημα διοικήσεως καὶ ἐπιβλέψεως ὅλων ἐν γένει τῶν ἐν Τουρκίᾳ βακουφίων ἐκ μέρους τοῦ Ὑπουργείου τῶν Ἐβκαφίων (ἴδε Ἐλευθεριάδου περὶ τῆς ἀκινήτου ἐν Τουρκίᾳ ἰδιοκτησίας; Βιβλ. Α. Τίτλ. Β' § 4) ἄλλως δὲ ἔτι ρητότερον καὶ σαφέστερον ἐκφράζεται περὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου τοῦ μεταγενέστερος τῆς 9 Τζεμάζιελ Ἀχῆρ 1287 νόμου; δι' οὗ ρυθμίζονται τὰ περὶ παραχωρήσεως ἐκμισθώσεως καὶ κληρονομικῆς διαδοχῆς ἐπὶ τῶν διτελῶν βακουφικῶν κτημάτων (ἐστεγασμένων καὶ προσοδοφόρων) ὅστις ἐν ἄρθρῳ αὐτοῦ 1 καθορίζει δύο καὶ μόνας καθ' ὅλον τὸ Ὄθωμανικὸν Κράτος κατηγορίας βακουφίων ἀμέσως ἢ ἐμμέσως διοικουμένων ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου, κατὰ τὴν ἀνωτέρω ἐκτεθεισάν ἔννοιαν περὶ ἑκατέρω τῶν διαιρέσεων τούτων. Ὅτι δὲ πρὸς τούτοις τᾶν μονοτελῶν βακουφικῶν κτημάτων διοικουμένων ὑπὸ μουτεβελῆ οἷον τὸ ἐν τῇ ἀγωγῇ ὑπάγεται εἰς τὴν κατηγορίαν τῶν ἐμμέσως διοικουμένων (γάερ Μαζπουτᾶ) αὐδεμία δύναται νὰ ἐγερεθῇ εὐλογος ἀντίρρηση; ἀφορητῶς τὸ αὐτὸ προμνησθέν 1 ἄρθρον τοῦ νόμου τῆς 9 Τζεμάζιελ Ἀχῆρ 1287 κατατάσσει εἰς τὴν κατηγορίαν τῶν ἐμμέσως διοικουμένων (γάερ-Μαζπουτᾶ) πᾶν βακούριον ὑπὸ μουτεβελῆ διοικουμένον ὑπὸ τὴν ἐπιτήρησιν τοῦ Ὑπουργείου τῶν βακουφίων.

Ἐπειδὴ ὄντος δεδομένου κατὰ τὴν προεκτεθεισάν σκέψιν, ὅτι τὸ ἐν τῇ ἀγω-

γῇ κτήμα, καθὸ ὑπὸ μουτεβελῆ διοικουμένον πρὸ τοῦ 1898 ἔτους, ὑπῆγετο ἀναμφισβητήτως εἰς τὴν κατηγορίαν τῶν ἐμμέσως διοικουμένων (γάερ-Μαζπουτᾶ), ἐξεταστέον ἀπομένει ἂν ὁ ὄρος οὗτος τοῦ νόμου (γάερ Μαζπουτᾶ) εἶναι ἰσοδύναμος καὶ ταυτίζεται πρὸς τὴν ἔννοιαν τοῦ ὄρου Μουλχακᾶ, ὡς ἰσχυρίζονται τὰ ἐνάγοντα, ὅτι τὸ ἄρθρ. 17 τοῦ νόμου τῆς 19 Τζεμάζιελ-Ἀχῆρ 1280 τὸ ἐπιβάλλον τὴν ὑποχρέωσιν τῆς πρὸς τὸ ταμεῖον τοῦ Ἐβκαφίου πληρωμῆς τοῦ ἐπιδικίου ποσοστοῦ ἐκ τοῦ περισεύματος τῶν εἰσοδημάτων τῶν βακουφίων, ποιεῖται χρῆσιν τοῦ ὄρου Μουλχακᾶ, κατὰ τὰ ἀνωτέρω ρηθέντα.

Ἐπειδὴ ἐκ τῶν ἐν τῇ προληγηθείσῃ σκέψει μνημοσυνομένων ὁρισμῶν τοῦ ἀπὸ 19 Τζεμάζιελ Ἀχῆρ 1280 νόμου ἐν ἄρθρ. 22, 28, 32, 41, 42 καὶ 45 ἐν τοῖς ὁποίοις τοῦ μὲν γίνεται χρῆσις τοῦ ὄρου γάερ Μαζπουτᾶ (ὡς ἐν τῷ ἄρθρῳ 42), ἀλλαχοῦ δὲ τοῦ ὄρου Μουλχακᾶ (ὡς ἐν τοῖς ἄρθροις 22, 28, 32 41 καὶ 45) πρὸς δῆλωσιν τῶν βακουφίων τῶν ὑπαγομένων εἰς τὴν ἑτέραν τιν προεκτεθεισῶν κατηγοριῶν κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸν ὄρον Μαζπουτᾶ, οὗτινος χρῆσιν ποιοῦνται τὰ προμνησθέντα ἄρθρα πρὸς δῆλωσιν τῶν ἀμέσως διοικουμένων ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου, συνάγεται ἀδιστακτικῶς ὅτι τῶν ὄρων Μουλχακᾶ ἢ γάερ Μαζπουτᾶ γίνεται χρῆσις ἐν τῷ νόμῳ ὡς ἰσοδύναμων καὶ τὴν αὐτὴν ἔννοιαν ἐκφραζόντων.

(Ἀκολουθεῖ)

Παρὰ τῷ τυπογραφείῳ τῆς «Νέας Ἐρεῦνης» εὐρίσκεται ὁ Λόκληρος ἢ σειρὰ τοῦ Νομ. Παραρτήματος, ἀποστέλλεται δὲ εἰς τὸν βουλούμενον ἐπὶ καταβολῇ ὄρ. 0,15 τὸ φυλλάδιον.

Τύποις «Νέας Ἐρεῦνης». — Χανία